

Brussel, 30 november 2023
(OR. en)

16107/23

**Interinstitutioneel dossier:
2023/0171(COD)**

**TRANS 544
MAR 158
CODEC 2311
OMI 85
IA 329
DROIPEN 171
ENV 1400**

VERSLAG

van:	het secretariaat-generaal van de Raad
aan:	de Raad
nr. vorig doc.:	15667/23 + COR 1
nr. Comdoc.:	10119/23 + ADD 1
Betreft:	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 2005/35/EG inzake verontreiniging vanaf schepen en de invoering van sancties, met inbegrip van strafrechtelijke sancties, voor verontreinigingsdelicten – <i>Algemene oriëntatie</i>

I. INLEIDING

1. Op 1 juni 2023 heeft de Commissie bovengenoemd voorstel bij de Raad en het Europees Parlement ingediend.
2. Het voorstel strekt tot wijziging van Richtlijn 2005/35/EG¹ inzake verontreiniging vanaf schepen en de invoering van sancties, met inbegrip van strafrechtelijke sancties, voor verontreinigingsdelicten.

¹ PB L 255 van 30.9.2005, blz. 11.

3. Richtlijn 2005/35/EG regelt sancties voor illegale lozingen van olie en schadelijke vloeistoffen vanaf schepen in zee. Een illegale lozing is een lozing vanaf een schip die niet voldoet aan de desbetreffende regels van de Internationale Maritieme Organisatie (IMO), d.w.z. de normen van het Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Marpol 73/78). De hoofddoelstelling van deze richtlijn is die internationale normen op te nemen in het EU-recht en te waarborgen dat degenen die verantwoordelijk zijn voor illegale lozingen van verontreinigende stoffen op afschrikkende, doeltreffende en evenredige wijze worden gestraft om de veiligheid van de zeevaart te verbeteren en het mariene milieu beter te beschermen tegen verontreiniging door schepen.
4. De herziening van de richtlijn heeft de volgende specifieke hoofddoelstellingen:
 - internationale normen in het EU-recht opnemen door de richtlijn in overeenstemming te brengen met de Marpol-bijlagen inzake lozingen in zee. Daartoe heeft de Commissie voorgesteld het huidige toepassingsgebied, dat momenteel enkel olie (bijlage I bij het Marpol) en schadelijke vloeistoffen in bulk (bijlage II) omvat, uit te breiden tot schadelijke stoffen die in verpakte vorm over zee worden vervoerd (bijlage III), afvalwater van schepen (bijlage IV), afval van schepen (bijlage V) en residuen van systemen voor de reiniging van uitlaatgassen (deel van bijlage VI);
 - de bepalingen met betrekking tot strafrechtelijke sancties schrappen ter wille van de juridische samenhang met de richtlijn milieucriminaliteit (waarover momenteel wordt onderhandeld);
 - waarborgen dat natuurlijke personen en rechtspersonen die verantwoordelijk zijn voor illegale lozingen vanaf schepen op doeltreffende, evenredige en afschrikkende wijze worden bestraft;
 - de lidstaten ondersteunen door capaciteitsopbouw om verontreinigingsincidenten tijdig en op geharmoniseerde wijze op te sporen en te controleren, bewijsmateriaal te verzamelen en overtreders doeltreffend te bestraffen;
 - zorgen voor een vereenvoudigde en doeltreffende rapportage van verontreiniging vanaf schepen en voor follow-up.

5. Het voorstel is een van de initiatieven waarmee de EU de verontreiniging van haar zeeën door maritiem vervoer wil verminderen. Het sluit aan bij de strategie voor slimme en duurzame mobiliteit¹ en het actieplan om de verontreiniging tot nul terug te brengen². Het voorstel maakt deel uit van het pakket maritieme veiligheid van de Commissie³.
6. Het voorstel ging vergezeld van een effectbeoordeling en een evaluatieverslag⁴. De effectbeoordeling is tijdens één vergadering van de groep gepresenteerd en grondig besproken; er waren geen grote bezwaren van de kant van de delegaties.

II. BESPREKING IN ANDERE INSTELLINGEN

7. Op 7 juli 2023 heeft de Commissie vervoer en toerisme (TRAN) van het Europees Parlement de heer Marian-Jean Marinescu (PPE, Roemenië) als rapporteur aangewezen. Op 16 november 2023 keurde TRAN het ontwerpverslag goed en besloot het interinstitutionele onderhandelingen te beginnen.
8. Op 20 september 2023 heeft het Europees Economisch en Sociaal Comité advies over het voorstel uitgebracht⁵. Op 23 juni 2023 heeft het Comité van de Regio's besloten geen advies uit te brengen.
9. Op 28 september 2023 heeft de Italiaanse Kamer van Afgevaardigden een gunstig advies uitgebracht over de toepassing van de beginselen van subsidiariteit en evenredigheid⁶.

III. STAND VAN ZAKEN IN DE RAAD

10. De Groep zeescheepvaart heeft het voorstel besproken in vier vergaderingen, waarvan de eerste op 7 november 2023 plaatsvond.

¹ Doc. 14012/20 + ADD 1.

² Doc. 8753/21.

³ Doc. 10160/23.

⁴ Doc. 10119/23 ADD 2 REV 1 + ADD 3 REV 1 + ADD 4.

⁵ Doc. 13364/23.

⁶ Doc. 13859/23.

11. Op 29 november 2023 heeft het Comité van permanente vertegenwoordigers zijn steun voor het meest recente compromis bevestigd en heeft het de Raad aanbevolen om tijdens de zitting van de Raad TTE (Vervoer) op 4 december 2023 tot een algemene oriëntatie te komen.
12. Alle delegaties hebben hun algemene steun uitgesproken voor de doelstellingen van het Commissievoorstel, die te maken hebben met de bescherming van het mariene milieu.
13. Op basis van de opmerkingen van de lidstaten is het voorstel van de Commissie niettemin op een aantal punten gewijzigd. Veel van deze wijzigingen zijn bedoeld om voor duidelijkheid en samenhang te zorgen en de lidstaten voldoende flexibiliteit te bieden bij de uitvoering van de richtlijn, rekening houdend met de verschillen tussen de rechtsstelsels van de lidstaten, met hun geografische locatie en met hun middelen en vermogens. De inhoudelijke wijzigingen worden hieronder uiteengezet.
14. Veel delegaties hebben hun bezorgdheid geuit over de afbakening tussen administratieve en strafrechtelijke sancties en hebben gewezen op het verband tussen dit voorstel en de ontwerprichtlijn milieucriminaliteit. Om deze kwestie te verduidelijken, stelt het voorzitterschap verschillende wijzigingen voor. Zo is het woord “administratieve” toegevoegd vóór “sancties”, zowel in de nieuwe titel van de richtlijn als in de titel van artikel 8. De nieuwe formulering van overweging 9 verzekert dat het voorstel alleen over administratieve sancties gaat, en licht het verband met de ontwerprichtlijn milieucriminaliteit toe.
15. Wat de definities (artikel 2) betreft, worden slechts enkele aanpassingen of correcties voorgesteld.
16. De Commissie heeft twee artikelen voorgesteld, één met de titel “Inbreuken” (artikel 4) en één met de titel “Uitzonderingen” (artikel 5). Dit leidde tot een zekere verwarring, aangezien artikel 4, in de versie van de Commissie, niet alleen betrekking had op inbreuken, maar ook op een aantal van de uitzonderingen in Marpol 73/78 wanneer een lozing van verontreinigende stoffen niet als een inbreuk wordt beschouwd, terwijl artikel 5 verwees naar bepaalde zeegebieden (in artikel 3) waar de lozing krachtens de bijlagen I, II en VI bij Marpol 73/78 onder bepaalde voorwaarden evenmin als een inbreuk wordt beschouwd. Het voorzitterschap stelt daarom voor de artikelen 4 en 5 samen te voegen (waardoor artikel 5 moet worden geschrapt) en verwijzingen toe te voegen naar aanvullende uitzonderingen in Marpol 73/78 en naar uitzonderingen in de Internationale Gedragscode voor schepen die in poolwateren varen (Polar Code).

17. Wat aansprakelijkheid betreft, stelt het voorzitterschap voor het toepassingsgebied van de richtlijn uit te breiden door in artikel 4, lid 2, niet te verwijzen naar “elke natuurlijke persoon of rechtspersoon” zoals voorgesteld door de Commissie, maar naar “elke maatschappij, of partij die aansprakelijk kan worden gesteld voor het plegen van een inbreuk”. Dit betekent dat elke entiteit of persoon aansprakelijk kan worden gesteld voor een illegale lozing. Een soortgelijke bepaling is opgenomen in artikel 8, lid 2. In het algemeen heeft het voorzitterschap met betrekking tot artikel 8 (“Administratieve sancties”), op grond waarvan de lidstaten een systeem van administratieve sancties (met inbegrip van boetes) voor inbreuken moeten vaststellen, getracht een evenwichtige oplossing te vinden die rekening houdt met de uiteenlopende rechtsstelsels van de lidstaten, waaronder de lidstaten die om grondwettelijke redenen moeite hebben om administratieve sancties op te leggen (zie artikel 8, lid 4).
18. Een andere belangrijke en gevoelige bepaling is artikel 8 quinquies (“Effectieve toepassing van sancties”). Dit artikel beschrijft een aantal relevante omstandigheden waarmee de bevoegde autoriteiten rekening moeten houden bij het bepalen en toepassen van de soort en de omvang van een administratieve sanctie ten aanzien van een aansprakelijke persoon. De lidstaten vonden de door de Commissie voorgestelde formulering van dit artikel te beperkend en te restrictief. Het voorzitterschap stelt een flexibelere formulering voor waarbij de bevoegde autoriteiten rekening kunnen houden met een indicatieve lijst (“waaronder maar niet uitsluitend”) van omstandigheden. Het criterium betreffende de mate van aansprakelijkheid van de verantwoordelijke persoon (artikel 8 quinquies, lid 1, punt b)) is geschrapt omdat het in strijd geacht werd met het procesrecht van de lidstaten. De Commissie had ook voorgesteld dat zij een uitvoeringshandeling kan vaststellen met nadere regels betreffende de criteria die de lidstaten bij het opleggen van sancties in aanmerking moeten nemen (artikel 8 quinquies, lid 2). Deze bepaling wordt geschrapt omdat de lidstaten van mening zijn dat dergelijke belangrijke criteria in de richtlijn zelf moeten worden vermeld.

19. De belangrijkste wijziging die in artikel 10 (“Uitwisseling van gegevens en ervaringen”) wordt voorgesteld, betreft lid 1, punt d). Daarin heeft de Commissie voorgesteld dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de bevoegde autoriteiten ten minste 10 % van de waarschuwingen die de Europese dienst voor de opsporing van verontreiniging per satelliet (CleanSeaNet) elk jaar verzendt, controleren. De standpunten van de lidstaten over deze bepaling zijn verdeeld. Sommige konden instemmen met het controlepercentage van 10 %, andere zouden een marge (5-15 %) kunnen aanvaarden, en nog andere zien liever helemaal geen verwijzing naar een percentage of willen deze bepaling schrappen. Het voorzitterschap stelt een evenwichtige en flexibele aanpak voor: in de eerste plaats zou de controle alleen betrekking hebben op de betrouwbaarste waarschuwingen (“klasse A”); ten tweede zou de bepaling alleen melding maken van “een bepaald percentage”; en ten derde zou het aan de lidstaten zijn om, afhankelijk van hun capaciteiten, het percentage voor elk jaar te bepalen. Tot slot is een specificatie opgenomen van wat onder “controleren” wordt verstaan – deze wordt nader toegelicht in overweging 13 – alsmede een verplichting om het percentage aan de Commissie mee te delen zodat er enige voorspelbaarheid is.
20. Overeenkomstig artikel 10 bis (“Rapportage”) zet de Commissie een elektronisch rapportage-instrument op voor de verzameling en uitwisseling van informatie. In dit verband stelt het voorzitterschap enkele wijzigingen voor om de administratieve lasten voor de lidstaten te verminderen door de rapportage-termijnen redelijker te maken: rapportage is pas vereist zodra alle procedures zijn afgerond en zo snel mogelijk nadat diverse acties, zoals inspecties, zijn voltooid.
21. Het voorzitterschap stelt voor dat de Commissie de opleiding (artikel 10 ter) voor de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de opsporing, controle en handhaving van de richtlijn, alleen op verzoek van een lidstaat verstrekt, en dus niet op algemene wijze aan alle lidstaten. Een soortgelijke bepaling is opgenomen in alle wetgevingsvoorstellen van het pakket maritieme veiligheid die tot dusver zijn besproken.
22. Wat de bekendmaking van informatie door de Commissie over de uitvoering en handhaving van de richtlijn in een overzicht voor de hele Unie betreft (artikel 10 quater), stelt het voorzitterschap voor dat dit pas gebeurt wanneer alle relevante procedures zijn afgerond, en dat het overzicht de in bijlage II bij de richtlijn vermelde informatie kan (en dus niet moet) bevatten. Dit vermindert de rapportageverplichtingen van de lidstaten. De overeenkomstige wijzigingen om de indicatieve lijst aan te passen, zijn opgenomen in bijlage II.

23. Voor artikel 10 quinquies, dat betrekking heeft op de bescherming van klokkenluiders, stelt het voorzitterschap kleine maar belangrijke wijzigingen voor. Voorgesteld wordt naar de AVG te verwijzen en niet alleen de klokkenluiders zelf te beschermen, maar ook de door hen gemelde gegevens.
24. In artikel 12 bis (“Evaluatie en herziening”) heeft de Commissie voorgesteld dat ze de mogelijkheid zal beoordelen om het toepassingsgebied van de richtlijn zo nodig te wijzigen in het licht van de internationale normen ter voorkoming van luchtverontreiniging (bv. met betrekking tot SO_x en NO_x) en in het licht van andere normen voor lozingen vanaf schepen (bv. zwarte koolstof, plastic zwerfvuil op zee, verloren gegane containers en kunststofkorrels en onderwater-geluid). In dit verband merkt het voorzitterschap op dat het de Commissie in het kader van haar evaluatie vrij staat alle relevante aspecten van verontreiniging vanaf schepen te evalueren. Aangezien sommige voorbeelden worden betwist, stelt het voorzitterschap echter een meer algemene formulering voor, waarin wordt verwezen naar “nieuwe of geactualiseerde internationale normen ter voorkoming van verontreiniging door schepen”.
25. Sommige niet aan zee grenzende lidstaten hebben erop gewezen dat zij sommige bepalingen van de richtlijn onmogelijk in de praktijk kunnen omzetten omdat zij geen toegang tot de zee of geen zeehavens hebben, en zij kaarten de onnodige administratieve last in dit verband aan. Het voorzitterschap stelt daarom voor een specifieke afwijking op te nemen voor de lidstaten die om geografische redenen bepaalde welomschreven bepalingen niet kunnen toepassen.
26. Tot slot wordt voorgesteld de door de Commissie voorgestelde omzettingstermijn (één jaar na de inwerkingtreding van de wijzigingsrichtlijn) te verlengen tot vier jaar (48 maanden).
27. Denemarken handhaaft een voorbehoud voor parlementaire behandeling. Griekenland heeft een aantal bedenkingen geuit bij de samenvoeging van de artikelen 4 en 5.
28. In dit stadium van de procedure handhaaft de Commissie een procedureel voorbehoud bij alle wijzigingen van haar voorstel.

29. Voorts heeft de Commissie bijzondere voorbeholden bij artikel 4, lid 2, artikel 8, lid 2, en overweging 9, die – conform de keuze voor “kunnen” in het voorstel van het voorzitterschap – impliceren dat de lidstaten niet verplicht zijn de bepalingen van de richtlijn te volgen indien de aansprakelijke persoon niet de maatschappij is; de Commissie beschouwt dit als een beperking van het toepassingsgebied van de huidige richtlijn, dat momenteel voorziet in sancties voor alle natuurlijke personen of rechtspersonen. De Commissie heeft ook ernstige bedenkingen bij de schrapping van de omkering van de bewijslast in artikel 8, lid 2. Die omkering maakte de maatschappij aansprakelijk tenzij zij kon aantonen dat iemand anders aansprakelijk is; volgens de Commissie zal het voorstel van het voorzitterschap de administratieve lasten voor de onderzoeksinstanties van de lidstaten doen toenemen, aangezien het vermoeden dat de maatschappij aansprakelijk is, niet langer zal gelden. De Commissie houdt ook haar standpunt in beraad over de schrapping van artikel 5, over de wijzigingen van artikel 8 quinquies, over het onderwerpen van de bekendmaking van informatie aan nationaalrechtelijke beperkingen in artikel 10 quater, over de afwijking voor niet aan zee grenzende landen en over de omzettingstermijn van vier jaar.

IV. CONCLUSIES

30. In het licht van het bovenstaande wordt de Raad verzocht tot een *algemene oriëntatie* te komen over het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 2005/35/EG inzake verontreiniging vanaf schepen en de invoering van sancties, met inbegrip van strafrechtelijke sancties, voor verontreinigingsdelicten, op basis van het compromis in de bijlage bij dit verslag.

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

tot wijziging van Richtlijn 2005/35/EG inzake verontreiniging vanaf schepen en de invoering van sancties, met inbegrip van strafrechtelijke sancties, voor verontreinigingsdelicten

(Voor de EER relevante tekst)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en met name artikel 100, lid 2,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Na toezending van het ontwerp van wetgevingshandeling aan de nationale parlementen,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité⁸,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's⁹,

Handelend volgens de gewone wetgevingsprocedure,

⁸ PB C ...

⁹ PB C ...

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Het maritieme beleid van de Unie beoogt een hoog niveau van veiligheid en milieu-bescherming. Dat kan worden bereikt door de naleving van internationale verdragen, codes en resoluties, met behoud van de vrijheid van scheepvaart, zoals vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee.
- (2) Het Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen (“Marpol 73/78”) bevat een algemeen verbod op lozingen vanaf schepen op zee, maar bevat ook voorwaarden waaronder bepaalde stoffen in het mariene milieu mogen worden geloosd. Marpol 73/78 bevat uitzonderingen voor de lozing van verontreinigende stoffen die onder de bijlagen vallen en die niet als inbreuk worden aangemerkt ingeval aan de gespecificeerde voorwaarden is voldaan. Deze bijlagen houden geen uitzondering in voor gevallen waarin degenen die voor de schade verantwoordelijk zijn, hebben gehandeld met de bedoeling schade te veroorzaken, of roekeloos en in de wetenschap dat waarschijnlijk schade zal ontstaan. Deze richtlijn betreft de inbreuken en de toepasselijke uitzonderingen, namelijk die van Marpol 73/78.
- (3) Sinds de vaststelling van Richtlijn 2005/35/EG van het Europees Parlement en de Raad¹⁰ zijn Marpol 73/78 en de bijlagen daarbij ingrijpend gewijzigd, waarbij strengere normen en verbodsbepalingen voor het lozen van stoffen vanaf schepen in zee zijn ingevoerd. Er moet rekening worden gehouden met die wijzigingen en met de lessen die zijn getrokken uit de uitvoering van Richtlijn 2005/35/EG.

¹⁰ Richtlijn 2005/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 inzake verontreiniging vanaf schepen en de invoering van sancties, met inbegrip van strafrechtelijke sancties, voor verontreinigingsdelicten (PB L 255 van 30.9.2005, blz. 11).

- (4) Richtlijn (EU) 2019/883 van het Europees Parlement en de Raad¹¹ garandeert dat afval wordt afgegeven in havens in de Unie, waar het wordt ingezameld door geschikte havenontvangstvoorzieningen. De handhaving van Richtlijn (EU) 2019/883 is, samen met Richtlijn 2005/35/EG, een essentieel instrument om verontreiniging vanaf schepen te voorkomen. Om te zorgen voor een doeltreffend, geïntegreerd en samenhangend handhavingssysteem ten aanzien van de bepalingen van Richtlijn (EU) 2019/883 betreffende de afgifte van afvalstoffen aan havenontvangstvoorzieningen, moet Richtlijn 2005/35/EG worden gewijzigd teneinde het toepassingsgebied ervan uit te breiden tot de bijlagen IV tot en met VI bij Marpol 73/78 en schepen ervan te weerhouden verontreinigende stoffen illegaal in zee te lozen in plaats van die conform de bepalingen van Richtlijn (EU) 2019/883 af te leveren in havenontvangstvoorzieningen.
- (5) Bijlage III bij Marpol 73/78 valt niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn (EU) 2019/883, omdat verpakte goederen niet als afval worden beschouwd en doorgaans niet in havenontvangstvoorzieningen worden afgegeven. Het valt echter niet uit te sluiten dat in verpakte vorm vervoerde schadelijke stoffen illegaal in zee worden gedumpt. Daarom moet het toepassingsgebied van Richtlijn 2005/35/EG worden uitgebreid tot bijlage III bij Marpol 73/78. Bijgevolg moet het overboord gooien van schadelijke stoffen worden verboden op grond van Richtlijn 2005/35/EG, tenzij de bevoegde autoriteiten constateren dat dit noodzakelijk was om de veiligheid van het schip te waarborgen of mensenlevens op zee te redden. In dit verband betreffen de in deze richtlijn bedoelde lozingen niet het storten van afvalstoffen in het kader van het Verdrag van Londen ter voorkoming van verontreiniging van de zee ten gevolg van het storten van afval en andere stoffen van 1972 en het bijbehorende Protocol van 1996.

¹¹ Richtlijn (EU) 2019/883 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake havenontvangstvoorzieningen voor de afvalafgifte van schepen, tot wijziging van Richtlijn 2010/65/EU en tot intrekking van Richtlijn 2000/59/EG (PB L 151 van 7.6.2019, blz. 116).

- (6) In artikel 2 van Marpol 73/78 zijn emissies van schepen opgenomen in de definitie van lozingen. Bijlage VI bij Marpol 73/78 heeft betrekking op het voorkomen van luchtverontreiniging door schepen. Volgens bijlage VI en de bijbehorende IMO-richtsnoeren betreffende systemen voor de reiniging van uitlaatgassen (gaswassers) (Resolutie MEPC.340(77)) is het toegestaan dat schepen gaswassers gebruiken als alternatieve nalevingsmethode om de uitstoot van zwaveloxide (SO_x) te verminderen. Bijlage VI reglementeert de residuen van gaswassers, te weten door lozing ervan op zee te verbieden en te eisen dat residuen bij geschikte havenontvangstvoorzieningen worden afgeleverd (als het gaat om residuen van gaswassers uit systemen met gesloten kringloop). Bij Richtlijn (EU) 2016/802 van het Europees Parlement en de Raad¹² zijn de internationale SO_x-normen omgezet in Unierecht, en Richtlijn (EU) 2019/883 bepaalt dat residuen van gaswassers moeten worden afgeleverd in havenontvangstvoorzieningen. Aangezien residuen van gaswassers het mariene milieu kunnen verontreinigen, moeten de sancties van Richtlijn 2005/35/EG van toepassing zijn op illegale lozingen.
- (6 bis) Het is toegestaan om lozingswater zoals gedefinieerd in zowel MEPC.1/Circ.899 als resolutie MEPC.340(77) rechtstreeks overboord te lozen indien het voldoet aan de criteria voor de kwaliteit van lozingswater die zijn vastgelegd in de richtsnoeren voor systemen voor de reiniging van uitlaatgassen. Lozingswater uit gaswassers kan echter van invloed zijn op het ecosysteem, ook als het aan Marpol 73/78 voldoet. In dat geval kan de lidstaat beperkingen of voorwaarden opleggen die gebaseerd kunnen zijn op de evaluatie die is verricht met behulp van de in de IMO-richtsnoeren opgenomen en door de MEPC aanbevolen methode voor risico- en effectbeoordelingen. In dat geval kan het lozingswater het mariene milieu verontreinigen en moeten de administratieve sancties van Richtlijn 2005/35/EG van toepassing zijn op illegale lozingen, in welk geval naar behoren rekening wordt gehouden met MEPC.1/Circ.883/Rev.1.

¹² Richtlijn (EU) 2016/802 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende een vermindering van het zwavelgehalte van bepaalde vloeibare brandstoffen (PB L 132 van 21.5.2016, blz. 58).

- (7) Richtlijn (EU) 2023/xxxx van het Europees Parlement en de Raad¹³ bevat gemeenschappelijke definities van milieumisdrijven en voorziet in afschrikkende, doeltreffende en evenredige strafrechtelijke sancties voor ernstige milieudelicten. Richtlijn 2005/35/EG is gewijzigd bij Richtlijn 2009/123/EG van het Europees Parlement en de Raad¹⁴, waarbij strafrechtelijke sancties zijn ingevoerd voor bepaalde inbreuken op Richtlijn 2005/35/EG die nu onder het toepassingsgebied van Richtlijn (EU) 2023/xxxx vallen. Bijgevolg moeten de bepalingen van Richtlijn 2005/35/EG die zijn toegevoegd of vervangen door Richtlijn 2009/123/EG, uit Richtlijn 2005/35/EG worden geschrapt.
- (8) De bij de omzetting van Richtlijn 2005/35/EG ingevoerde administratieve sancties mogen geen afbreuk doen aan de bepalingen van Richtlijn (EU) 2023/xxxx. De lidstaten moeten het toepassingsgebied van de administratieve en strafrechtelijke handhaving met betrekking tot verontreinigingsdelicten vanaf schepen bepalen overeenkomstig hun nationale wetgeving. Deze richtlijn belet de lidstaten niet om in overeenstemming met het internationaal recht strengere maatregelen te nemen door te voorzien in administratieve of strafrechtelijke sancties overeenkomstig hun nationale recht. Bij de toepassing van het nationale recht tot omzetting van Richtlijn 2005/35/EG moeten de lidstaten garanderen dat het opleggen van strafrechtelijke en administratieve sancties in overeenstemming is met de beginselen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met inbegrip van het *ne bis in idem*-beginsel en in voorkomend geval rekening houdend met het beginsel “de vervuiler betaalt”.

¹³ PB L xxxx.

¹⁴ Richtlijn 2009/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 tot wijziging van Richtlijn 2005/35/EG inzake verontreiniging vanaf schepen en invoering van sancties voor inbreuken (PB L 280 van 27.10.2009, blz. 52).

- (9) De in Richtlijn 2005/35/EG opgenomen sancties moeten worden versterkt door een consistente toepassing van administratieve sancties in de hele Unie. Om de afschrikkende werking van administratieve sancties voor verontreinigingsdelicten vanaf schepen te versterken, moeten die administratieve sancties ten minste de vorm aannemen van boetes die aan de aansprakelijk bevonden maatschappij van het schip worden opgelegd. De lidstaten kunnen ook boetes opleggen aan andere voor de inbreuk aansprakelijk bevonden natuurlijke of rechtspersonen. In dat verband wordt onder “maatschappij van een schip” verstaan de reder of een andere organisatie of persoon, zoals de beheerder of de rompbefrachter, die de verantwoordelijkheid voor de exploitatie van het schip van de reder heeft overgenomen, in overeenstemming met de Internationale Veiligheidsmanagementcode voor de veilige exploitatie van schepen en voor verontreinigingspreventie (“ISM-code”)¹⁵, die in het recht van de Unie is omgezet bij Verordening (EG) nr. 336/2006 van het Europees Parlement en de Raad¹⁶. In Richtlijn 2005/35/EG moet worden erkend dat het beheer van een schip door de geregistreerde eigenaar kan worden gedelegeerd aan een andere entiteit, die vervolgens in de eerste plaats verantwoordelijk moet worden gehouden voor het niet nakomen van zijn verplichtingen uit hoofde van de ISM-code om milieuschade te voorkomen of activiteiten aan boord van het schip toe te wijzen aan gekwalificeerd personeel. Onverminderd de toepasselijke wetgeving van de Unie blijft het besluit over welk type sanctie, strafrechtelijk dan wel administratief, het best kan worden toegepast, de bevoegdheid van de lidstaat. Wat strafrechtelijke sancties betreft, voldoet de lidstaat aan de verplichtingen van Richtlijn (EU) 2023/xxxx, de herziene richtlijn milieucriminaliteit. Deze richtlijn betreft derhalve louter administratieve sancties en is niet van toepassing op strafrechtelijke procedures tegen natuurlijke of rechtspersonen overeenkomstig het nationale recht.

¹⁵ Internationale Veiligheidsmanagementcode voor het veilige gebruik van schepen en voor verontreinigingspreventie, aangenomen door de IMO bij Resolutie A.741(18) van de Algemene Vergadering van 4 november 1993, als gewijzigd.

¹⁶ Verordening (EG) nr. 336/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 februari 2006 inzake de implementatie van de Internationale Veiligheidsmanagementcode in de Gemeenschap en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 3051/95 van de Raad (PB L 64 van 4.3.2006, blz. 1).

- (9 bis) In het besef dat sommige lidstaten wegens hun grondwet geen administratieve sancties kunnen opleggen, kunnen de lidstaten de bepalingen van deze richtlijn ten aanzien van administratieve sancties ten uitvoer brengen door boetes te laten vaststellen door de bevoegde autoriteit en te laten opleggen door de bevoegde nationale rechtbanken, onder behoud van de doeltreffendheid, evenredigheid en afschrikkende werking van de sancties. Derhalve leggen deze lidstaten, wanneer naar de administratieve sancties van deze richtlijn wordt verwezen, boetes op in de zin van hun nationaal recht.
- (9 ter) Onregelmatigheden kunnen worden geconstateerd en informatie kan worden vergaard bij de uitvoering van inspecties in het kader van de havenstaatcontrole op grond van Richtlijn 2009/16/EG wanneer deze verplicht is of gepland staat. Ook kunnen er onregelmatigheden worden vastgesteld bij de afgifte van scheepsafval of bij de kennisgeving daarvan, zoals vereist uit hoofde van Richtlijn (EU) 2019/883, met betrekking tot de niet-naleving van de criteria voor het gebruik van reinigingssystemen voor uitlaatgassen die worden gebruikt als emissiereductiemethode overeenkomstig bijlage II bij Richtlijn (EU) 2016/802, en voorts op basis van via de procedures van Richtlijn 2002/59/EG verkregen informatie met betrekking tot een mogelijke illegale lozing door het schip, met inbegrip van aan de lidstaat meegedeelde bewijzen of vermoedens van olielozingen of andere inbreuken op Marpol 73/78 en van door de kapitein van het schip gemelde incidenten of ongevallen.
- (10) De nationale rechterlijke en administratieve autoriteiten moeten bij het bepalen van de hoogte van de aan de vervuiler op te leggen sancties rekening houden met alle relevante omstandigheden. Rekening houdend met de diversiteit van de onder Richtlijn 2005/35/EG vallende verontreinigende stoffen en met het belang van een consistente toepassing van sancties in de hele Unie gezien de grensoverschrijdende aard van de gedragsregels, zouden de verdere onderlinge aanpassing en de doeltreffendheid van de sanctieniveaus kunnen worden bevorderd via de uitwisseling van criteria voor het opleggen van sancties wegens lozingen van verschillende verontreinigende stoffen.

- (11) Als een lidstaat vermoedt dat een schip dat zich vrijwillig in zijn haven of in een offshore-terminal bevindt, op illegale wijze heeft geloosd, moet een passende inspectie worden uitgevoerd om de omstandigheden vast te stellen. Om de lidstaten te helpen bij het nakomen van hun verplichtingen uit hoofde van Richtlijn 2005/35/EG om dergelijke schepen te inspecteren, bevat bijlage I bij Richtlijn 2005/35/EG een indicatieve lijst van onregelmatigheden of gegevens waarmee de bevoegde autoriteiten per geval rekening moeten houden bij het bepalen of een schip als verdacht moet worden beschouwd.
- (12) De begeleidende maatregelen voor samenwerking en de rapportageverplichtingen van de lidstaten volstonden tot nu toe niet voor een volledige analyse van de vraag of de sancties ten aanzien van vervuilers doeltreffend, afschrikkend en evenredig zijn en om de Commissie adequate gegevens te bezorgen voor het toezicht op de uitvoering van Richtlijn 2005/35/EG. Om een doeltreffende en consistente handhaving van Richtlijn 2005/35/EG te waarborgen, moet de uitwisseling van informatie en ervaringen worden bevorderd door middel van nauwere samenwerking, waarbij tegelijk moet worden gewaarborgd dat de Commissie adequate gegevens krijgt om een passend toezicht op de uitvoering van Richtlijn 2005/35/EG mogelijk te maken.

- (13) De CleanSeaNet-satellietdienst, die de autoriteiten van de lidstaten in kennis stelt van mogelijke illegale lozingen, moet verder worden uitgebreid met informatie over de extra verontreinigende stoffen die onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2005/35/EG vallen. Informatie over potentiële of feitelijke lozingen die door de lidstaten is gerapporteerd overeenkomstig Richtlijn 2005/35/EG en is ingevoerd in andere databanken van de Unie voor maritieme veiligheid, zoals het bij Richtlijn 2002/59/EG van het Europees Parlement en de Raad ingestelde systeem voor de uitwisseling van maritieme informatie van de Unie¹⁷ (SafeSeaNet) en de bij Richtlijn 2009/16/EG van het Europees Parlement en de Raad¹⁸ opgezette inspectiedatabank (THETIS), moet in een gebruikersvriendelijk elektronisch formaat worden geïntegreerd en verspreid onder de nationale autoriteiten die betrokken zijn bij de handhavingketen, zodat zij tijdig kunnen reageren. Als dergelijke informatie betrekking heeft op een feitelijke of potentiële lozing van residuen van systemen voor de reiniging van uitlaatgassen, kan ze automatisch worden doorgestuurd, onder meer via de specifieke THETIS-module die is opgezet bij Uitvoeringsbesluit (EU) 2015/253 van de Commissie (THETIS-EU), om de lidstaten te helpen met het nemen van handhavingsmaatregelen overeenkomstig de bepalingen van Richtlijn (EU) 2016/802. Ten behoeve van een doeltreffend toezicht op de uitvoering van de richtlijn door alle lidstaten moet elke lidstaat in de eerste drie jaar na de omzetting van deze richtlijn jaarlijks ook de door CleanSeaNet verzonden klasse A-waarschuwingen controleren. Bij verificatieactiviteiten kan het gaan om uiteenlopende acties door verschillende bevoegde instanties, bijvoorbeeld satellietdetecties vergelijken met nationaal beschikbare aanvullende gegevens en met de resultaten van inspecties in het kader van de havenstaatcontrole. Toegang tot die informatie moet worden verleend aan de autoriteiten van andere lidstaten die daar belang bij hebben in het kader van hun rol als havenstaat van de volgende aanloophaven, aan kuststaten die door de mogelijke lozing getroffen worden of aan de vlaggenstaat van het schip, teneinde een doeltreffende en tijdige grensoverschrijdende samenwerking te bevorderen, de administratieve lasten van de handhavingsactiviteiten tot een minimum te beperken en overtreders effectief te bestraffen voor inbreuken op Richtlijn 2005/35/EG. Voorts moet het gebruik van nieuwe technologieën zoals drones en besluitvormingstechnieken - artificiële intelligentie bijvoorbeeld - worden bevorderd.

¹⁷ Richtlijn 2002/59/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2002 betreffende de invoering van een communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart en tot intrekking van Richtlijn 93/75/EEG van de Raad (PB L 208 van 5.8.2002, blz. 10).

¹⁸ Richtlijn 2009/16/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 betreffende havenstaatcontrole (herschikking) (PB L 131 van 28.5.2009, blz. 57).

- (14) De subgroep inzake afval van schepen, die werd opgericht in het kader van het Europees forum voor duurzame scheepvaart en waarin heel wat verschillende deskundigen op het gebied van verontreiniging door schepen en afvalbeheer van schepen waren opgenomen, ging in december 2017 uiteen met het oog op het begin van de interinstitutionele onderhandelingen over Richtlijn (EU) 2019/883. De Commissie dient ervoor te blijven zorgen dat de nationale autoriteiten en deskundigen van de lidstaten, met inbegrip van deskundigen uit de privésector, het maatschappelijk middenveld en de vakbonden, ervaringen kunnen uitwisselen over de toepassing van deze richtlijn in de Unie, teneinde gemeenschappelijke praktijken voor de handhaving ervan op te stellen.
- (15) [...]
- (16) De lidstaten moeten de benodigde informatie voor een adequaat toezicht op de uitvoering van Richtlijn 2005/35/EG rapporteren aan de Commissie. Om de administratieve lasten te beperken en de Commissie te helpen bij het analyseren van de door de lidstaten verstrekte gegevens, moeten de lidstaten die informatie rapporteren via een specifiek elektronisch rapportage-instrument. Voor zover die informatie betrekking heeft op sancties die zijn opgelegd aan natuurlijke personen of waarbij natuurlijke personen betrokken zijn, wordt ze geanonimiseerd. Om te waarborgen dat de overeenkomstig Richtlijn 2005/35/EG gerapporteerde informatie van lidstaat tot lidstaat naar type vergelijkbaar is en wordt verzameld op basis van een geharmoniseerd elektronisch formaat en een geharmoniseerde elektronische rapportageprocedure, moeten aan de Commissie uitvoeringsbevoegdheden worden toegekend. Die bevoegdheden moeten worden uitgeoefend in overeenstemming met Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad¹⁹.
- (16 bis) Erkend wordt dat voor bepaalde verontreinigende stoffen de beschikbare technologie om lozingen bij de bron op te sporen en na te trekken, en om bewijsmateriaal ervoor te verzamelen, beperkt is. De lidstaten moeten bij de uitvoering en handhaving van deze richtlijn rekening houden met deze beperkingen.

¹⁹ Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren (PB L 55 van 28.2.2011, blz. 13).

- (17) Om de lidstaten te helpen bij de opbouw van capaciteit voor een doeltreffende handhaving van Richtlijn 2005/35/EG door de nationale administratieve en gerechtelijke autoriteiten, moet de Commissie de lidstaten richtsnoeren en opleiding verstrekken over onder meer de beste methoden en praktijken voor opsporing en controle en voor het verzamelen van bewijsmateriaal, alsook richtsnoeren over de relevante ontwikkeling op regelgevingsgebied van Marpol 73/78 en over de beschikbare technologische ontwikkelingen, met inbegrip van nieuwe digitale instrumenten, teneinde een doeltreffende, kostenefficiënte en gerichte handhaving te bevorderen.
- (18) Om het publiek bewuster te maken van verontreinigende lozingen vanaf schepen en om het milieu beter te beschermen, moet de door de lidstaten verstrekte informatie over de toepassing van Richtlijn 2005/35/EG openbaar worden gemaakt via een overzicht voor de hele Unie en moet ze de in bijlage II bij Richtlijn 2005/35/EG vermelde gegevens bevatten. Richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad²⁰ heeft tot doel het recht van toegang tot milieu-informatie in de lidstaten te waarborgen, overeenkomstig het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij de besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (Verdrag van Aarhus), waarbij de Unie partij is. De Commissie moet de vertrouwelijkheid van de door de lidstaten ontvangen informatie beschermen, onverminderd de bepalingen van Richtlijn 2003/4/EG.
- (19) In Richtlijn (EU) 2019/1937 van het Europees Parlement en de Raad²¹ zijn minimumnormen vastgelegd voor het melden van inbreuken op het Unierecht, onder meer op Richtlijn 2005/35/EG, en voor de bescherming van personen die dergelijke inbreuken melden. De lidstaten moeten met name waarborgen dat bemanningsleden die onder het toepassingsgebied van Richtlijn (EU) 2019/1937 vallen en feitelijke of potentiële illegale lozingen melden, worden beschermd. Naast de op nationaal niveau beschikbare meldkanalen, zoals geregeld bij Richtlijn (EU) 2019/1937, moet de Commissie een gecentraliseerd extern onlinekanaal ter beschikking stellen voor het melden van feitelijke of potentiële illegale lozingen en dergelijke meldingen doorgeven aan de betrokken lidstaat of lidstaten, die deze meldingen vervolgens moeten behandelen overeenkomstig Richtlijn (EU) 2019/1937, onder meer wat betreft

²⁰ Richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van Richtlijn 90/313/EEG van de Raad (PB L 41 van 14.2.2003, blz. 26).

²¹ Richtlijn (EU) 2019/1937 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2019 inzake de bescherming van personen die inbreuken op het Unierecht melden (PB L 305 van 26.11.2019, blz. 17).

ontvangstbevestiging, adequate feedback en follow-up. Deze richtlijn mag geen afbreuk doen aan het Unierecht inzake de bescherming van persoonsgegevens, met name Verordening (EU) 2018/1725 van het Europees Parlement en de Raad²² en Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad²³. Overeenkomstig artikel 25, lid 1, punten c) en h), en artikel 25, lid 2, van Verordening (EU) 2018/1725 moet de Commissie de vertrouwelijkheid van de identiteit van melders beschermen, onder meer door de uitoefening van bepaalde rechten op gegevensbescherming door betrokken personen, zoals personen die in de melding zijn genoemd als deelnemers aan de mogelijke illegale lozing, te beperken voor zover en zolang dat noodzakelijk is om te vermijden dat pogingen worden ondernomen om meldingen te verhinderen of om follow-up, met name onderzoeken, te belemmeren, te dwarsbomen of te vertragen, of pogingen om de identiteit van de melders te achterhalen. Dergelijke beperkingen moeten stroken met de wezenlijke inhoud van de grondrechten en fundamentele vrijheden en moeten in een democratische samenleving noodzakelijke en evenredige maatregelen zijn ter waarborging van belangrijke doelstellingen van algemeen belang van de Unie of een lidstaat en/of van de bescherming van de betrokkene of de rechten en vrijheden van anderen.

- (20) Overeenkomstig artikel 42, lid 1, van Verordening (EU) 2018/1725 werd de Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming geraadpleegd, en op [xx xx 2023] heeft hij een advies uitgebracht²⁴.
- (21) De IMO voert besprekingen over nieuwe milieukwesties in verband met de internationale scheepvaart die zowel water- als luchtverontreiniging tot gevolg hebben. Deze besprekingen kunnen leiden tot nieuwe bepalingen in het kader van Marpol 73/78. Bij een toekomstige evaluatie moet worden nagegaan of het mogelijk is het toepassingsgebied van Richtlijn 2005/35/EG te wijzigen ten behoeve van een coherente, efficiënte en doeltreffende handhavingsregeling en ten behoeve van het opleggen van afschrikkende sancties.

²² Verordening (EU) 2018/1725 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de instellingen, organen en instanties van de Unie en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 45/2001 en Besluit nr. 1247/2002/EG (PB L 295 van 21.11.2018, blz. 39).

²³ Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) (PB L 119 van 4.5.2016, blz. 1).

²⁴ PB C xxxx.

- (21 bis) Lidstaten die geen rechtstreekse toegang tot de zee of geen havens hebben, kunnen om deze geografische redenen sommige bepalingen van deze richtlijn niet toepassen. Om deze lidstaten geen onevenredige administratieve lasten op te leggen, mogen zij niet worden verplicht om sommige bepalingen van deze richtlijn om te zetten en uit te voeren.
- (22) Daar de doelstellingen van deze richtlijn niet voldoende door de lidstaten kunnen worden verwezenlijkt vanwege de grensoverschrijdende schade die kan worden veroorzaakt door onder deze richtlijn vallende illegale lozingen en de beschikbaarheid van doeltreffende, afschrikkende en evenredige sancties voor dergelijke lozingen in de hele Unie, maar vanwege de omvang en de gevolgen van het overwogen optreden beter door de Unie kunnen worden verwezenlijkt, kan de Unie, overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde subsidiariteitsbeginsel, maatregelen nemen. Overeenkomstig het in dat artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel gaat deze richtlijn niet verder dan nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken.
- (23) Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name zijn erkend in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waaronder de bescherming van persoonsgegevens, het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht, het vermoeden van onschuld en de rechten van de verdediging, het legaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inzake strafbare feiten en straffen, en het recht om in een strafrechtelijke procedure niet tweemaal voor hetzelfde strafbare feit te worden berecht of gestraft. Deze richtlijn beoogt de volledige eerbiediging van die rechten en beginselen te waarborgen en ze moet dienovereenkomstig worden toegepast.
- (24) Richtlijn 2005/35/EG moet dienovereenkomstig worden gewijzigd,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Wijzigingen in Richtlijn 2005/35/EG

Richtlijn 2005/35/EG wordt als volgt gewijzigd:

1) de titel wordt vervangen door:

“Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake de handhaving van internationale normen betreffende verontreiniging vanaf schepen en de invoering van administratieve sancties voor verontreinigingsdelicten”;

2) artikel 1 wordt vervangen door:

“Artikel 1

Doel

1. De doelstelling van deze richtlijn is de internationale normen betreffende verontreiniging vanaf schepen op te nemen in het Unierecht en te waarborgen dat aan hen die aansprakelijk zijn voor de illegale lozing van verontreinigende stoffen, afschrikkende, doeltreffende en evenredige administratieve sancties kunnen worden opgelegd, teneinde de maritieme veiligheid te verbeteren en het mariene milieu beter te beschermen tegen verontreiniging door schepen.
2. Deze richtlijn belet de lidstaten niet om in overeenstemming met het internationaal recht strengere maatregelen te nemen door te voorzien in administratieve of strafrechtelijke sancties overeenkomstig hun nationale recht.”;

3) artikel 2 wordt vervangen door:

“Artikel 2

Definities

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. “Marpol 73/78”: het Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen, 1973 en de daarbij behorende Protocollen van 1978 en 1997, in de versie die van kracht is;
2. “verontreinigende stoffen”: stoffen die vallen onder de bijlagen I (Olie), II (Schadelijke vloeistoffen in bulk), III (Schadelijke stoffen die in verpakte vorm over zee worden vervoerd), IV (Sanitair afval van schepen) en V (Vuilnis van schepen) van Marpol 73/78, en residuen van systemen voor de reiniging van uitlaatgassen;
3. “residu van een systeem voor de reiniging van uitlaatgassen”: elke stof die door een behandelingssysteem wordt verwijderd uit het afvalwater of het aftapwater, of afvalwater dat niet aan het lozingscriterium voldoet, of elk ander residu dat uit het systeem voor de reiniging van uitlaatgassen is verwijderd als gevolg van het gebruik van een nalevingsmethode voor emissiebeperking, zoals gedefinieerd in voorschrift 4 van bijlage VI bij Marpol 73/78, die in termen van emissiebeperking wordt gebruikt als alternatief voor de normen van voorschrift 14 van bijlage VI bij Marpol 73/78, rekening houdend met de door de IMO ontwikkelde richtsnoeren;
- 3 bis. “lozen”: elk vrijkomen van stoffen van een schip, hoe ook veroorzaakt, zoals bedoeld in artikel 2 van Marpol 73/78;
4. “schip”: een zeegaand vaartuig dat wordt gebruikt in het mariene milieu, ongeacht de vlag waaronder het vaart, van welk type ook, daaronder begrepen draagvleugelboten, luchtkussenvoertuigen, afzinkbare vaartuigen en drijvend materieel;
5. “rechtspersoon”: elke juridische entiteit die deze hoedanigheid krachtens het toepasselijke nationale recht bezit, met uitzondering van staten zelf of publiekrechtelijke lichamen bij de uitoefening van hun overheidsgezag, dan wel publiekrechtelijke internationale organisaties;

6. “maatschappij”: de scheepseigenaar of een andere organisatie of persoon, zoals de beheerder of de rompbevrachter, die de verantwoordelijkheid voor de exploitatie van het schip heeft overgenomen van de scheepseigenaar.”;

4) artikel 4 wordt vervangen door:

“Artikel 4

Inbreuken en uitzonderingen

1. De lidstaten zien erop toe dat lozingen van verontreinigende stoffen in een van de in artikel 3, lid 1, genoemde gebieden als inbreuken worden beschouwd, tenzij:
 - a) voor verontreinigende stoffen die vallen onder de voorschriften van bijlage I bij Marpol 73/78, zij voldoen aan de voorwaarden van voorschrift 15, 34, 4.1, 4.2 of 4.3 van bijlage I bij Marpol 73/78 en deel II-A, punt 1.1.1, van de Internationale Code voor schepen die in polaire wateren varen (Polar Code);
 - b) voor verontreinigende stoffen die vallen onder de voorschriften van bijlage II bij Marpol 73/78, zij voldoen aan de voorwaarden van voorschrift 13, 3.1.1, 3.1.2 of 3.1.3 van bijlage II bij Marpol 73/78 en deel II-A, punt 2.1, van de Polar Code;
 - c) voor verontreinigende stoffen die vallen onder de voorschriften van bijlage III bij Marpol 73/78, zij voldoen aan de voorwaarden van voorschrift 8.1 van bijlage III bij Marpol 73/78;
 - d) voor verontreinigende stoffen die vallen onder de voorschriften van bijlage IV bij Marpol 73/78, zij voldoen aan de voorwaarden van de voorschriften 3, 11.1 en 11.3 van bijlage IV bij Marpol 73/78 en deel II-A, punt 4.2, van de Polar Code;
 - e) voor verontreinigende stoffen die vallen onder de voorschriften van bijlage V bij Marpol 73/78, zij voldoen aan de voorwaarden van de voorschriften 4.1, 4.2, 5, 6.1, 6.2 en 7 van bijlage V bij Marpol 73/78 en deel II-A, punt 5.2, van de Polar Code; en

- f) voor residuen van systemen voor de reiniging van uitlaatgassen, zij voldoen aan de voorwaarden van de voorschriften 4, 14.1, 14.4, 14.6, 3.1.1 en 3.1.2 van bijlage VI bij Marpol 73/78, rekening houdend met de IMO-richtsnoeren, met inbegrip van Resolutie MEPC.340 (77) in de laatst bijgewerkte versie.
2. Elke lidstaat neemt de nodige maatregelen om te waarborgen dat elke maatschappij, of partij die aansprakelijk kan worden gesteld voor het plegen van een inbreuk in de zin van lid 1, daarvoor aansprakelijk wordt gesteld.
3. [...]”;
- 5) artikel 5 wordt geschrapt;
- 6) artikel 5 bis wordt geschrapt;
- 7) artikel 5 ter wordt geschrapt;
- 7 bis) in artikel 6 wordt lid 1 vervangen door:
- “1. Indien op grond van onregelmatigheden of van informatie het vermoeden bestaat dat een schip dat vrijwillig in een haven of bij een offshoreterminal van een lidstaat ligt in een van de in artikel 3, lid 1, bedoelde gebieden verontreinigende stoffen heeft geloosd of loost, zorgt die lidstaat ervoor dat er overeenkomstig zijn nationaal recht een passende inspectie of andere passende actie wordt uitgevoerd, een en ander rekening houdend met de toepasselijke richtlijnen van de Internationale Maritieme Organisatie (IMO).”;
- 8) aan artikel 6 wordt het volgende lid toegevoegd:
- “3. Bijlage I bij deze richtlijn bevat een indicatieve lijst van onregelmatigheden of informatie die aanleiding kunnen geven tot een inspectie in de zin van lid 1.”;

9) artikel 8 wordt vervangen door:

“Artikel 8

Administratieve sancties

1. Onverminderd de verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van Richtlijn (EU) 2023/xxxx²⁵ stellen de lidstaten, overeenkomstig artikel 1 en hun nationaal recht, een systeem van administratieve sancties vast voor inbreuken op de nationale bepalingen ter uitvoering van artikel 4 van deze richtlijn en garanderen ze dat die sancties worden toegepast. De administratieve sancties moeten afschrikkend, doeltreffend en evenredig zijn.
2. De lidstaten zorgen ervoor dat de ter omzetting van deze richtlijn ingevoerde administratieve sancties boetes omvatten die op het moment van de inbreuk aan de aansprakelijk bevonden maatschappij worden opgelegd. De lidstaten kunnen ook boetes opleggen aan andere aansprakelijk voor de inbreuk bevonden natuurlijke of rechtspersonen.
3. [...]
4. Indien het rechtsstelsel van de lidstaat niet voorziet in administratieve sancties, kan dit artikel zodanig worden toegepast dat de sancties, met inbegrip van de boetes in de zin van lid 2, worden bepaald door de bevoegde autoriteit en worden opgelegd door de bevoegde nationale rechtbanken, waarbij wordt gewaarborgd dat deze rechtsmiddelen doeltreffend zijn en eenzelfde effect hebben als de door de bevoegde autoriteiten opgelegde administratieve geldboetes. De overeenkomstig dit lid opgelegde sancties moeten in elk geval doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn en worden toegepast overeenkomstig deze richtlijn. Die lidstaten delen de Commissie uiterlijk op [DATUM] de wetgevingsbepalingen mee die zij op grond van dit lid vaststellen, alsmede onverwijld alle latere wijzigingswetgeving en wijzigingen met betrekking tot die bepalingen.”;

²⁵ PB L xxxx.

- 10) artikel 8 bis wordt geschrapt;
- 11) artikel 8 ter wordt geschrapt.
- 12) artikel 8 quater wordt geschrapt;
- 13) het volgende artikel wordt ingevoegd:

“Artikel 8 quinquies

Effectieve toepassing van sancties

1. De lidstaten zorgen ervoor dat de bevoegde autoriteiten bij het bepalen van het soort en de hoogte van de administratieve sanctie en het opleggen van die sanctie aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die door de bevoegde autoriteiten overeenkomstig artikel 8 aansprakelijk is bevonden voor een inbreuk in de zin van artikel 4 rekening kunnen houden met alle relevante omstandigheden van de inbreuk, waaronder maar niet uitsluitend:
 - a) de aard, de ernst en de duur van de lozing;
 - b) [...]
 - c) de door de lozing veroorzaakte schade voor het milieu of de gezondheid van de mens;
 - d) de financiële draagkracht van de voor de inbreuk aansprakelijke natuurlijke of rechtspersoon;
 - e) de economische voordelen die de inbreuk de aansprakelijke persoon heeft opgeleverd of naar verwachting zal opleveren;
 - f) de maatregelen die de aansprakelijke persoon heeft genomen om de lozing te voorkomen of de gevolgen ervan te beperken;
 - g) de mate waarin de aansprakelijke persoon met de bevoegde autoriteit samenwerkt, met inbegrip van handelingen om een passende inspectie of ander onderzoek door een bevoegde autoriteit te omzeilen of te belemmeren; en
 - h) alle eerdere door de aansprakelijke persoon gepleegde verontreinigingsdelicten vanaf schepen.

2. [...]”;

14) artikel 10 wordt vervangen door:

“Artikel 10

Uitwisseling van gegevens en ervaringen

1. Voor de toepassing van deze richtlijn werken de lidstaten en de Commissie samen bij de uitwisseling van informatie, voortbouwend op het in artikel 22 bis, lid 3, van Richtlijn 2002/59/EG²⁶ en bijlage III daarbij bedoelde systeem voor de uitwisseling van maritieme informatie van de Unie (SafeSeaNet), teneinde de volgende doelstellingen te verwezenlijken:
 - a) de informatie verbeteren die nodig is voor de doeltreffende uitvoering van deze richtlijn, met name zoals die wordt verstrekt door de bij deze richtlijn opgerichte Europese dienst voor de opsporing van verontreiniging per satelliet (CleanSeaNet) en andere relevante rapportage mechanismen, met het oog op de ontwikkeling van betrouwbare methoden voor het traceren van verontreinigende stoffen in zee;
 - b) een passend controle- en monitoringsysteem ontwikkelen en toepassen, waarbij de in punt a) bedoelde informatie wordt geïntegreerd met informatie die de Commissie aan de lidstaten beschikbaar stelt in SafeSeaNet en andere informatiedatabanken en -instrumenten van de Unie, teneinde de vroegtijdige identificatie en monitoring van schepen die verontreinigende stoffen lozen te vergemakkelijken en de handhavingsmaatregelen van de nationale autoriteiten te optimaliseren;
 - c) optimaal gebruikmaken van de overeenkomstig de punten a) en b) verstrekte en door de lidstaten uit hoofde van artikel 10 bis gerapporteerde informatie, teneinde de toegang tot en de uitwisseling van dergelijke informatie tussen de bevoegde autoriteiten onderling en met de autoriteiten van andere lidstaten en de Commissie te vergemakkelijken; en

²⁶ Richtlijn 2002/59/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2002 betreffende de invoering van een communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart en tot intrekking van Richtlijn 93/75/EEG van de Raad (PB L 208 van 5.8.2002, blz. 10).

- d) binnen drie jaar na de datum van omzetting van deze richtlijn garanderen dat de bevoegde autoriteiten ten minste een bepaald percentage van de klasse A-waarschuwingen die CleanSeaNet elk jaar verzendt, controleren overeenkomstig de capaciteit van de lidstaten, waarbij controle betekent dat de bevoegde autoriteiten een vervolgactie ondernemen naar aanleiding van een door CleanSeaNet verzonden waarschuwing om na te gaan of er daadwerkelijk een illegale lozing heeft plaatsgevonden. Dat percentage moet vooraf worden meegedeeld aan de Commissie.

2. [...]”;

- 15) de volgende artikelen worden ingevoegd:

“Artikel 10 bis

Rapportage

1. De Commissie zet een elektronisch rapportage-instrument op voor de verzameling en uitwisseling van informatie tussen de lidstaten en de Commissie over de uitvoering van het bij deze richtlijn ingestelde handhavingssysteem.
2. De lidstaten waarborgen dat de volgende informatie over de door hun bevoegde autoriteiten ondernomen acties wordt gerapporteerd via het in lid 1 bedoelde elektronische rapportage-instrument, zodra de administratieve en, in voorkomend geval, gerechtelijke procedures zijn afgerond:
 - a) informatie over de follow-up die de bevoegde autoriteiten geven aan een door CleanSeaNet verzonden waarschuwing of de redenen om een dergelijke waarschuwing niet op te volgen, zo snel mogelijk nadat de follow-upactiviteiten zijn voltooid;
 - b) informatie over de overeenkomstig artikel 6 verrichte inspecties, zo snel mogelijk nadat de inspectie is voltooid;
 - c) informatie over de overeenkomstig artikel 7 ondernomen acties, zo snel mogelijk nadat de acties zijn voltooid; en

- d) informatie over overeenkomstig deze richtlijn opgelegde sancties waartegen niet tijdig beroep is aangetekend of die anderszins definitief en uitvoerbaar zijn, zonder onnodige vertraging en in ieder geval uiterlijk op 30 juni van elk jaar voor sancties die in het voorgaande kalenderjaar zijn opgelegd. Als die informatie over sancties persoonsgegevens bevat, wordt ze geanonimiseerd.
3. Met het oog op de eenvormige toepassing van dit artikel kan de Commissie door middel van uitvoeringshandelingen nadere regels vaststellen voor de procedure voor rapportage van de in lid 2 bedoelde informatie, met inbegrip van het soort informatie dat moet worden gerapporteerd, overeenkomstig de onderzoeksprocedure van artikel 13.
 4. De lidstaten stellen de Commissie in kennis van de bevoegde autoriteiten die toegang hebben tot het in lid 1 bedoelde rapportage-instrument.

Artikel 10 ter

Opleiding

De Commissie faciliteert, op verzoek van een lidstaat, capaciteitsopbouw door opleiding te verstrekken aan de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de opsporing, controle en handhaving van inbreuken die onder het toepassingsgebied van deze richtlijn vallen.

Artikel 10 quater

Bekendmaking van informatie

1. Onverminderd de nationale wetgeving van de lidstaten en op basis van de door hen overeenkomstig artikel 10 bis gerapporteerde informatie, stelt de Commissie een overzicht op van de uitvoering en handhaving, in voorkomend geval na afronding van de administratieve en gerechtelijke procedures, van deze richtlijn in de hele Unie; zij maakt dat overzicht openbaar en werkt het regelmatig bij. Dat overzicht kan de in bijlage II bij deze richtlijn vermelde informatie bevatten.
2. Onverminderd Richtlijn 2003/4/EG²⁷ neemt de Commissie passende maatregelen om de vertrouwelijkheid van de bij de toepassing van deze richtlijn verkregen informatie te beschermen.

Artikel 10 quinquies

Bescherming van personen die mogelijke inbreuken melden en van gegevens

1. De Commissie ontwikkelt en onderhoudt een vertrouwelijk extern onlinemeldkanaal voor het ontvangen van meldingen in de zin van Richtlijn (EU) 2019/1937²⁸ over mogelijke inbreuken op deze richtlijn, en zendt dergelijke meldingen door aan de betrokken lidstaat of lidstaten.
2. De lidstaten waarborgen dat de nationale bevoegde autoriteiten die via het in lid 1 genoemde kanaal meldingen van inbreuken op deze richtlijn ontvangen, feedback geven over en follow-up geven aan die meldingen overeenkomstig Richtlijn (EU) 2019/1937.

²⁷ Richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van Richtlijn 90/313/EEG van de Raad (PB L 41 van 14.2.2003, blz. 26).

²⁸ Richtlijn (EU) 2019/1937 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2019 inzake de bescherming van personen die inbreuken op het Unierecht melden (PB L 305 van 26.11.2019, blz. 17).

3. De Commissie kan de toepassing van de artikelen 14 tot en met 22, 35 en 36, alsmede van artikel 4 van Verordening (EU) 2018/1725²⁹, op grond van artikel 25, lid 1, punten c) en h), en overeenkomstig artikel 25, lid 2, van Verordening (EU) 2018/1725 beperken voor de betrokkenen die deel uitmaken van of worden vermeld in de melding die via het in lid 1 van dit artikel genoemde kanaal wordt verricht en die niet de betrokkenen zijn die deze melding verrichten. Die beperking mag slechts gelden voor de duur die de bevoegde autoriteiten van de lidstaat nodig hebben om de in lid 2 van dit artikel genoemde melding te onderzoeken.”;
- 16) artikel 11 wordt geschrapt;
- 17) artikel 12 wordt geschrapt;
- 18) het volgende artikel wordt ingevoegd:

“Artikel 12 bis

Evaluatie en herziening

1. Uiterlijk *[PB: gelieve de datum in te voegen: vijf jaar na de datum van omzetting van deze wijzigingsrichtlijn]* voert de Commissie een evaluatie van deze richtlijn uit. De evaluatie wordt ten minste op het volgende gebaseerd:
 - a) de ervaring die is opgedaan bij de uitvoering van deze richtlijn; en
 - b) de door de lidstaten overeenkomstig artikel 10 bis gerapporteerde informatie en het overeenkomstig artikel 10 quater verstrekte overzicht voor de hele Unie.
2. In het kader van de evaluatie beoordeelt de Commissie de mogelijkheid om het toepassingsgebied van deze richtlijn zo nodig te wijzigen in het licht van nieuwe of geactualiseerde internationale normen ter voorkoming van verontreiniging door schepen die onder de huidige en toekomstige bepalingen van Marpol 73/78 valt.”;

²⁹ Verordening (EU) 2018/1725 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de instellingen, organen en instanties van de Unie en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 45/2001 en Besluit nr. 1247/2002/EG (PB L 295 van 21.11.2018, blz. 39).

19) artikel 13 wordt vervangen door:

“Artikel 13

Comitéprocedure

1. De Commissie wordt bijgestaan door het bij artikel 3 van Verordening (EG) nr. 2099/2002³⁰ ingestelde Comité voor maritieme veiligheid en voorkoming van verontreiniging door schepen (COSS). Het COSS is een comité in de zin van Verordening (EU) nr. 182/2011³¹.
2. Wanneer naar dit artikel wordt verwezen, zijn artikel 5 van Verordening (EU) nr. 182/2011 en artikel 5 van Verordening (EG) nr. 2099/2002 van toepassing.”;

20) artikel 14 wordt geschrapt;

21) artikel 15 wordt geschrapt;

21 bis) aan artikel 16 wordt het volgende lid toegevoegd:

“2. Lidstaten die geen rechtstreekse toegang tot de zee of geen havens hebben, zijn niet verplicht de bepalingen in de artikelen 6 en 7 van deze richtlijn om te zetten en uit te voeren.”;

22) de enige bijlage wordt geschrapt;

³⁰ Verordening (EG) nr. 2099/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 5 november 2002 betreffende de oprichting van het Comité voor maritieme veiligheid en voorkoming van verontreiniging door schepen (COSS) en houdende wijziging van de verordeningen op het gebied van maritieme veiligheid en voorkoming van verontreiniging door schepen (PB L 324 van 29.11.2002, blz. 1).

³¹ Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren (PB L 55 van 28.2.2011, blz. 13).

- 23) de in bijlage I bij deze richtlijn uiteengezette tekst wordt toegevoegd als bijlage I;
- 24) de in bijlage II bij deze richtlijn uiteengezette tekst wordt toegevoegd als bijlage II.

Artikel 2

Omzetting

1. De lidstaten moeten uiterlijk *[PB: gelieve de datum in te voegen: vier jaar (48 maanden) na de datum van inwerkingtreding van deze wijzigingsrichtlijn]* na de datum van inwerkingtreding van deze wijzigingsrichtlijn] de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vaststellen en bekendmaken om aan deze richtlijn te voldoen.

Wanneer de lidstaten die bepalingen vaststellen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor de verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

- 1 bis. In afwijking van lid 1 van dit artikel zijn lidstaten die geen rechtstreekse toegang tot de zee of geen havens hebben, niet verplicht de bepalingen van artikel 1, punten 7 bis en 8, van deze richtlijn om te zetten en uit te voeren.”;
2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen, en van elke latere wijziging van die bepalingen mee.

Artikel 3

Toepassing van Richtlijn 2009/123/EG

Ten aanzien van inbreuken die overeenkomstig Richtlijn 2005/35/EG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 2009/123/EG³², als strafbare feiten moeten worden beschouwd en de overeenkomstige sancties, blijven de lidstaten die niet gebonden zijn door Richtlijn (EU) 2023/xxxx, gebonden door Richtlijn 2005/35/EG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 2009/123/EG.

Artikel 4

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Artikel 5

Adressaten

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Brussel,

Voor het Europees Parlement

De voorzitter

Voor de Raad

De voorzitter

³² PB L 280 van 27.10.2009, blz. 52.

NIET-LIMITATIEVE LIJST VAN ONREGELMATIGHEDEN OF INFORMATIE ALS BEDOELD IN ARTIKEL 6

- (1) Alle onregelmatigheden met betrekking tot oliejournaals en andere relevante journaals of met betrekking tot andere tekortkomingen in verband met mogelijke lozingen, die zijn ontdekt tijdens inspecties uit hoofde van Richtlijn 2009/16/EG³³, uitgevoerd door de betrokken lidstaat of door een andere lidstaat of een staat die het Memorandum van overeenstemming inzake toezicht op schepen door de havenstaat (Memorandum van Parijs) heeft ondertekend, in de vorige aanloophavens van het schip;
- (2) Alle onregelmatigheden met betrekking tot de afgifte van scheepsafval of de kennisgeving daarvan, zoals vereist uit hoofde van Richtlijn (EU) 2019/883³⁴, die hebben plaatsgevonden in de betrokken lidstaat of in de lidstaat van de vorige aanloophavens van het schip;
- (3) Alle onregelmatigheden met betrekking tot het niet naleven van de criteria voor het gebruik van systemen voor het reinigen van uitlaatgassen als emissiereductiemethoden, zoals vastgelegd in bijlage II bij Richtlijn (EU) 2016/802 van het Europees Parlement en de Raad³⁵, waarin wordt verwezen naar de richtsnoeren van 2009 voor systemen voor het reinigen van uitlaatgassen die zijn opgenomen in Resolutie MEPC.184(59), als vervangen door de in resolutie MEPC.340(77) vastgelegde richtsnoeren van 2021 voor systemen voor het reinigen van uitlaatgassen.
- (4) Alle informatie die van een andere lidstaat is verkregen met betrekking tot een mogelijke illegale lozing van het schip, verkregen volgens de procedures van Richtlijn 2002/59/EG³⁶, met inbegrip van bewijzen of vermoedens van opzettelijke olielozingen of andere inbreuken op Marpol 73/78, die door kuststations van een lidstaat zijn meegedeeld aan de kuststations van de betrokken lidstaat overeenkomstig artikel 16 van die richtlijn, of incidenten of ongevallen die door de kapitein van het schip zijn gemeld aan het kuststation van de betrokken lidstaat overeenkomstig artikel 17 van die richtlijn; of
- (5) Alle andere informatie van bij de exploitatie van het schip betrokken personen, met inbegrip van loodsen, die wijst op onregelmatigheden in verband met een mogelijke schending van de verplichtingen uit hoofde van deze richtlijn.

³³ Richtlijn 2009/16/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 betreffende havenstaatcontrole (herschikking) (PB L 131 van 28.5.2009, blz. 57).

³⁴ Richtlijn (EU) 2019/883 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake havenontvangstvoorzieningen voor de afvalafgifte van schepen, tot wijziging van Richtlijn 2010/65/EU en tot intrekking van Richtlijn 2000/59/EG (PB L 151 van 7.6.2019, blz. 116).

³⁵ Richtlijn (EU) 2016/802 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende een vermindering van het zwavelgehalte van bepaalde vloeibare brandstoffen (PB L 132 van 21.5.2016, blz. 58).

³⁶ Richtlijn 2002/59/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2002 betreffende de invoering van een communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart en tot intrekking van Richtlijn 93/75/EEG van de Raad (PB L 208 van 5.8.2002, blz. 10).

INFORMATIE DIE KAN WORDEN OPGENOMEN IN HET IN ARTIKEL 10 QUATER GENOEMDE OVERZICHT VOOR DE HELE UNIE

- (1) Voor elk door een lidstaat geverifieerd en bevestigd verontreinigingsincident kan de informatie in het overeenkomstig artikel 10 quater gepubliceerde overzicht voor de hele Unie het volgende omvatten:
- a. de datum van het incident;
 - b. de identificatie van het schip dat bij het incident betrokken is;
 - c. de plaats (lengte- en breedtegraad) van het verontreinigingsincident;
 - d. de omvang van het verontreinigingsincident (oppervlakte en lengte), indien van toepassing;
 - e. de soort verontreinigende stof;
 - f. de betrokken lidstaat/lidstaten;
 - g. een beschrijving van de verificatieactiviteiten met betrekking tot het verontreinigingsincident;
 - h. de datum en het tijdstip van de verificatieactiviteiten en de voor de verificatieactiviteiten gebruikte middelen;
 - i. nadere gegevens over de opgelegde administratieve sanctie.
- (2) Voor elke lidstaat kan de geaggregeerde informatie in het overeenkomstig artikel 10 quater gepubliceerde overzicht voor de hele Unie bevatten:
- a. het aantal van CleanSeaNet afkomstige potentiële verontreinigingsincidenten die zijn waargenomen;
 - b. het aantal van CleanSeaNet afkomstige potentiële verontreinigingsincidenten die door de lidstaat zijn geverifieerd;
 - c. het aantal na verificatie bevestigde verontreinigingsincidenten (gedetailleerd per gebied: territoriale wateren, EEZ, volle zee);
 - d. het aantal geïdentificeerde overtreders;
 - e. het aantal gevallen waarin een sanctie is opgelegd.